

„Járjatok szeretetben” (Ef 5,2)

Ez az ige röviden összefoglalja az egész keresztény etikát. Cselekedeteink akkor tükrözik Isten teremtő elgondolását, akkor lesznek hitelesen emberiek, ha a szeretet mozgat bennünket. Járjatok szeretetben, ez életünk útjára utal, amelyen csak a szeretettől készíthetjük célba, ebben áll a törvény.

Pál apostol az efezusi keresztényekhez intézi ezt a buzdítást, ebben foglalja össze, amit a keresztény életről írt: vessük le a régi embert és öltünk magunkra az újat, mondjunk igazat és beszéljünk őszintén egymással, aki lopott, ne lopjon többé, bocsássunk meg egymásnak és cselekedjünk jól. Egyszóval „járjunk szeretetben”.

Ez az ige kísér majd bennünket egész hónapon át, olvassuk hát el a teljes mondatot, amelyből vettük: „Mint Isten kedves gyermekei, legyetek az ő követői és járjatok szeretetben, ahogy Krisztus is szeretett minket, és odaadta magát értünk jó illatú áldozati adományként az Istennek.”

Pál úgy tartja helyesnek, hogy minden tettünkben Isten legyen a példaképünk. Ha Istenre a szeretet jellemző, akkor ez a gyermekeire is legyen igaz: ebben kell utánozniuk őt.

Vajon hogy ismerhetjük meg Isten szeretetét? Pál világosan tudja: ez Jézusban mutatkozik meg, ő mutatja meg, hogyan és mennyire szeret Isten. Az apostol ezt személyesen is megtapasztalta: „szeretett engem és feláldozta magát értem” (Gal 2,20), ezt most elmondja mindenkinek, hogy az egész közösség megtapasztalhassa.

„Járjatok szeretetben”

Milyen mértékkel szeretett minket Jézus? Mihez kell mérnünk a szeretetünket?

Tudjuk, hogy az ő szeretete határtalan, nem zár ki senkit és nem is személyválogató. Jézus meghalt mindenkiért, az ellenségeiért is, azokért, akik megfeszítették, épp úgy, mint az Atya, aki egyetemes szeretete-tében fölkelte napját és esőt küld jókra és gonoszakra, bűnösökre és igazakra egyaránt. Leginkább a kicsikkel és a szegényekkel törődött, a betegekkel és a kitaláltakkal. Nagyon szerette a barátait, különösen közel állt tanítványaihoz. Böven árasztotta szeretetét, olyannyira, hogy még az életét is odaajándékozta.

Most mindannyiunkat arra hív, hogy osztozzunk szeretetében, és úgy szeressünk, ahogy Ő szeretett.

Első hallásra ijesztő lehet ez a meghívás, mert túl sokat kér. Hogy utánozhatnánk Istent, aki mindenkit mindig elsőként szeret? Hogy szerethetnénk Jézus mértékével? Hogyan „járjunk szeretetben” az életige szerint?

Ez csak úgy lehetséges, ha előbb mi magunk is meg-tapasztaljuk, hogy szeretnek bennünket. „Járjatok szeretetben, ahogy Krisztus is szeretett minket”, úgy is mondhatnánk: azért, mert Krisztus is szeretett minket.

„Járatok szeretetben”

Járatok: azt jelenti, alakítsátok eszerint lépteiteket, cselekedeteiteket, viselkedéseiteket, azaz minden tettünket a szeretet indítsa és irányítsa, tehát egy dinamikus **folyamat**ról van szó: Pál szeretné megértetni velünk, hogy a szeretetet tanulnunk kell, hogy hosszú utat kell megtennünk, hogy Istenhez hasonlóan nagylelkűek legyünk. Pál más képeket is használ, hogy leírja ezt az állandó folyamatot, az újszülöttek növekedésének példáját hozza egészen a felnőtt korig (vö. 1Kor 3,1–2), másutt ültetvényről beszél, épületről, a pályán futók küzdelméhez hasonlítja, míg el nem nyerik a díjat (vö. 1Kor 9,24).

Soha nem mondhatjuk, hogy megérkeztünk. Időre és kitartásra van szükség, hogy célba érjünk, nem szabad feladnunk a nehézségek láttán, vagy megtorpannunk, ha elbuktunk vagy elhibáztuk. Legyünk mindig készek újramezdeni, és ne elégedjünk meg a közepszerűséggel. Szent Ágoston talán saját megszenvedett útjára gondolt, amikor így írt erről: „Soha ne elégedj meg azzal, ami vagy, ha el akarod érni azt, ami még nem vagy. Ugyanis ha megállsz ott, ahol jól érzed magad, és még azt is mondod: „Ennyi elég”, akkor azonnal elsüllyedsz. Folyamatosan tégy hozzá valamit, haladj, folytasd utadat: ne állj meg közben, ne nézz hátra és ne is térj le az útról. Aki nem megy előre, az lemarad.”

„Járatok szeretetben”

Hogyan haladhatnánk gyorsabban a szeretet útján?

Mivel a meghívás az egész közösségnek szól – „éljete” –, ezért segítenünk kell egymást. Szomorú és nehéz ugyanis egyedül útnak indulni.

Kezdehetnénk azzal, hogy alkalmat találjunk arra, hogy újra kimondjuk egymásnak – baráti körben, a családban vagy keresztény közösségünk tagjaival –, hogy együtt akarunk haladni. Osszuk meg jó tapasztalatainkat arról, ahogy szerettünk, hogy tanulhassunk egymástól.

Aki megért, azzal osszuk meg bizalmasan azt is, amikor letértünk az útról, az elkövetett hibákat, hogy kijavíthassuk.

A közös ima is fényt és erőt adhat az úton.

Egységben egymással, és Jézussal közöttünk – aki az Út –, egészen végig tudjuk majd járni „szent utazásunkat”: szeretetet hintünk magunk körül, és elérjük a célt: a Szeretetet.

Fordította: Reskovits Ágnes

/forrás: www.fokolare.hu/